

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla

č.2 / únor 2009

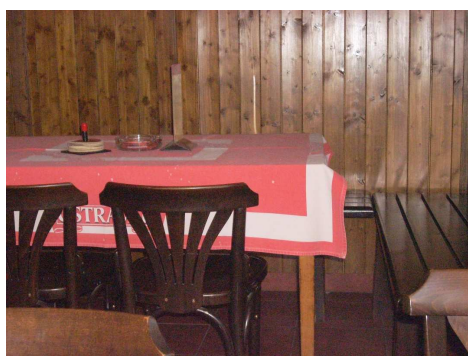
Úvodem

Moje PC, neboli Personál Computer, přestože v překladu znamená OSOBNÍ POČÍTAČ, opakuji OSOBNÍ POČÍTAČ, používá celá moje rodina. Manželka, syn, druhý syn, když nás navštíví, snacha, manželka onoho druhého syna i kočka Lusy která se občas projde po klávesnici. Někdy až vzteky cukám koutkama, když vidím u počítače tu nekonečnou frontu. V těchto chvílích jsem si přeji svoji uzamykatelnou pracovnu. Pracovnu mám ve svém pokoji ale klíč je nenávratně ztracen. Takže trpím a občas jsem zapochyboval o smyslu rodinného soužití. Moje rodina mě v těchto chvílích lezla na nervy. Až do včerejška. Byl jsem mimo domov a svoji mailovou poštu jsem vybíral v nějaké počítačové kavárně. Jeden z mailů po mě vyžadoval upřesňující popis určité věci, kterou jsem měl poslat jako speciální objednávku, což vyžadovalo práci na místním PC ve Wordu. Když jsem začal psát onu

zprávu, onen dopis, zaplavil mě příjemný pocit, že přes to všechno, co jsem výše o své rodině napsal, jsem za ni rád a na svoji rodinu jsem pyšný. Na, našem počítači a teď hrdě říkám, na našem rodinném počítači, FAMILY COMPUTER, jsem totiž nikdy nemusel vyřadit funkci OPRAVA CHYB. Tady jsem se o to snažil několikrát a nikdy to nefungovalo. A tak jsem u psaní, v té dotyčné kavárně, ztratil dobrou hodinu svého, ten den, vzácného času. Ale za to jsem napravil mé pokleslé názory na svoji rodinu. Pro ukázkou uvedu pár slov, které jsem pětkrát upravoval než se v celkovém textu uchytily tak jak jsem chtěl: „... tak Vám píši ...“, „... podél celé délky ...“ a „... do průrvy ...“. A místní Word opravil: „... tak Vám piči ...“, „... prdel celé délky ...“ a „... do kurvy ...“!!! Celou dobu mé přítomnosti v dotyčné kavárně se kolem procházel pes majitele. Něco jako Fík. Možná to byl jeho počítač??? Foto: Můj PC kout

tak to vypadá v Schönthalu, když tam nejsem

koncerty 2009

Únor

14.2.2009

Opava

Illegal Bar, 20:00

samostaný koncert

21.3.2009

Třebíč

ENDY Bar

S Pavlem Pokorným

POZOR! POZOR!

22.4.2009

PRAHA

Lucerna

narozeniny

Pavla Dobeše

(60 let)

hraji:

Pavel Dobeš

Wabi Daněk

Aneta Langerová

Michal Hruza

Pepa Streichl

Petr Dobeš

a mnoho a mnoho dalších

FESTIVALY

festival Vyšehraní

Praha

10.6.2009

festival HAIDA

České Petroviče

u Klášterce nad

Orlicí

26.6.2009

Zahrada

Náměšť na Hané

2.-5.7.2009

Colours of Ostrava

9. – 12.7.2009

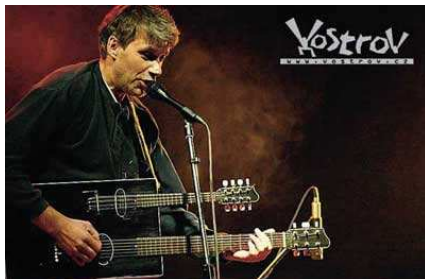
Prázdniny v Telči

25.7. – 9.8.2009

kolegové

JÍŘÍ KONVRZEK

Asi bych se měl chlubit s osobní známostí s některým ze známějších kolegů, Ale nakonec představím písničkáře který mě příjemně překvapil jiným způsobem, jak projevem, textováním, tak i svými ručně a svépomocí vyrobenými hudebními nástroji. Jiří Konvrzek. Nebudu psát co všechno o něm vím, stejně jsem si to přečetl na jeho stránkách www.sweb.cz/konvrzek takže můžete si to přelouskat sami. Chci psát jak na mě zapůsobil na koncertu, když jsem Jirku viděl poprvé. Když přicházel, vypadal trochu nejistě, říkal jsem si: Jó to zase bude nějaký těžký intelektuál s předupanými textama, s jasným a poučným názorem na všední kolem nás, atakdále, atakdále. Ale nedal jsem na první dojem ale až na první píseň. A ta mě chytla a už jsem byl v tom. Zdály se mi podivně veselé ty jeho písně, s texty které se zdají být humorné, ale najednou vás něco trkne a najednou něco, nebo někdo po vás jde a vy se pořád, s divným

pocitem otáčíte, kdo nebo co že to je. Připadá to jako mrazení ale není. Je to něco co se vám líbí, ale máte pocit že vám přesto něco uniká. Až pak na Konvrzkových stránkách jsem si přečetl jeho texty a došlo mi že jeho koncert jsem vnímal více skrze hudbu a míň přes texty. Tak jsem se už podruhé v krátké době, teď už záměrně, ocitl na jeho koncertu. A tam už jsem vnímal vše. Celek. No co říct. Doporučuji.

Foto www.vostrov.cz

CD - konVRZek: nevdá ti?

MIRO LUDVIK

Miro je čechoameričan původem ze Stříbra. Studoval na ostravské VŠB odkud se známe. Bezvadně ovláda kytaru, trochu jsem koukal, takže můžu říct že mě dost naučil. Emigroval počátkem osmdesátých let a než se usadil ve Warwicku, stát NY, tak horničil v Salt Lake City, farmařil na Floridě, opravoval sochu Svobody, vydělal a teď kameničí ve své firmě. A znovu začal koncertovat. Hraje folk a blues. Jeho písničky si můžete poslechnout na www.myspace.com/miroludvik.

Vlevo:
Miro (v triku) a
Little Sammy Davis.
Blues Band

Vpravo:
Little Sammy Davis,
Marlene
(Mirova žena)
a Miro Ludvik

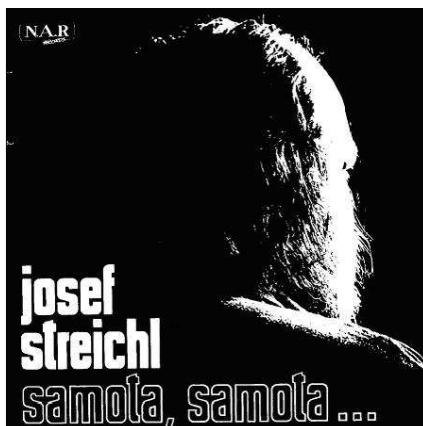
drobnosti

pel mel pel mel pel mel pel mel pel mel pel mel pel mel pel mel

reedice CD Samota, samota ...

Moje první album „Samota, samota ...“, které vyšlo, ještě jako LP v roce 1990 a jako CD v roce 1991, mělo velikánskou smůlu v tom že pomalu končila, alespoň se to tehdy říkalo, éra vinyly a ještě nebylo dostatečně dostupné medium CD. Přesto se dohromady prodalo 19.980 ks LP (20 ks mám ještě doma) a celý náklad 500 ks CD, který byl vydán víceméně jen pro přátelé. Často se mi v poslední době stává že si o toto album někdo napíše, čili můžu říct že je o něj pořád zájem, což nyní potvrdilo i jedno vydavatelství a požádalo mne o podklady pro vydání reedice. Můžu si myslet že zásluhu na tom mají mé písně na tomto albu a můj projev, ale čestně přiznávám že „Samota“ se mně, a asi nejen mně, líbí hlavně proto, že aranže k mým písním, napsal Honza Spálený a společně se mnou to nahráli tehdejší ASPM, ještě s Františkem Havlíčkem a nebožtíky Petrem Kalandrou a hostem Richardem Kroczkem

st. Takže v letošním roce přijde reedice alba o kterém Michal Tučný tvrdil že to je velmi nedocenené album. Potvrzoval to tím že, snad prý, jak mi sám říkal, v českobudějovickém rádiu, to pouštěl, ve svých pořadech, nejčastěji. Takže zájemci o reedici „Samoty“ můžete začít objednávat. Napište mi a já požadavek předám vydavateli. Třeba právě proto zvedne zatím plánovaný náklad, ve kterém oproti 1. vydání, bude booklet bohatší o texty.

archív pro vnuka

Mám starou ohmatanou fotku, kterou se občas chlubím. Je na ní můj táta a velmi vzdálený strýc, čest jeho památce, zpěvák Milan Chladil. Mám vnuka, Kristiánka. Když měl něco kolem 20 měsíců tak jsem se před ním chlubil kdo jsem, profesně, a že jsem celkem veřejně známý. Z jeho pohledu jsem pochopil že vůbec nechápe, nerozumí. Zděsil jsem se! Co když brzy umřu a vnuk se nikdy nedoví jak známý byl děda Pepa. Tak jsem se rozhodl založit pro Kristiánka archív fofografií, s kým ze slavných se děda osobně znal a tím vlastně dokázat jak byl děda bezva. Zde je první foto z toho archívu.

Už vedle v článku zmiňovaná kapela Pepa Streichl & Radek Pastrňák & Svědci Josefovi. Na chalupě u Radka, na Morávce, na první a zároveň poslední zkoušce. Zleva: Martin Gašpar, Michal Žáček, Pepa Streichl, Radek Pastrňák, Marcel Buntaj. Dole: Alan „Shwake“ Hudeček a Maroš. Co jméno to hvězda. Kapela odehrála jen kolem patnácti koncertu. A následně, částečně, z toho vznikla Tichá parta.

po Vánocích

Kdo na to má ten na to ... Na procházce večerní Ostravou, těsně po svátku Tří králů, jsem objevil poblíž jednoho z ostravských paneláků, u popelnice, vyhozený vánoční stromeček. Nic divného by na tom nebylo, kdyby nebyl umělý. Ach, jo? Bohužel jsem neměl u sebe foťák, tak jsem se tam druhý den vrátil s foťákem, ale stromek už byl pryč. Asi někdo chudobný, komu je potřebný, myslí na příští vánoce a obrazně řečeno nebyl líný pro píрко přes plot ... atd. atd.

fanklub ?

Michal Žáček, na hrudi Pepa Streichl, na zádech, bohužel nevidíte, Svědci Josefovi. Památné triko z doby kdy jsme hráli ve skupině Pepa Streichl & Radek Pastrňák – Svědci Josefovi. Radek těch triček nechal udělat 20 kusů. A v Plzni se prý za něj nabízí až 500,- Kč za kus.

drobnosti

fejton z moravskoslezských listů

Kamarádka Iva, šéfredaktorka Moravskoslezských listů, mě požádala zda bych pro ně nenapsal nějaký fejton, prý co mě napadne. Napsal jsem. Prý se líbil ale nedlouho potom zkrachovali. Věřím že ne kvůli mně, ale člověk nikdy neví!

Heuréka !

Zařval jsem když mi to došlo. Dlouho jsem byl mimo, když jsem chtěl pochopit systém zajišťování zakázek v našem mladém kapitalismu. Až mi to vysvětlil kamarád pomocí literárního tvaru, moderní bajky.

Bydlí v domku a celá rodina miluje psy. Měli tři, dva chlupsiska a jednu fenku. Všichni tři měli svůj rajón, čili volně se pohybovali, jen na dvorku a v zahradě. Donedávna. Pak totiž mladá psí dáma splnila svou mateřskou povinnost a stala se březí. V té chvíli měla výjimku, dostala něco jako výjezdní povolení. Mohla se v době březosti pochybovat uvnitř domu. Ale jen v přízemí. Po narození štěňátka Bertíka, přišla další výjimka, Bertík, rodinný mazlíček mohl skotačit, pobíhat a blbnout i v prvním patře, od kuchyně přes ložnici a obývací až do dětského pokoje.

Jednou k večeru přišel kamarád, znaven po práci, domů a pustil se do večere. Měl své milované

(občas) špekáčky. A Bertík slintal u stolu a žádostivě koulel očima, na pánička, na špekáčky, na pánička, na špekáčky. A pániček, dobrák mu vyhověl. Bertík dostal ten největší špekáček. To je vše.

Říkáte si, no a co? To je běžné, ne? Ale každá správná bajka má mít ponaučení! A to je kde?

Dobrá, asi jsem zapomněl dodat, že chlupsiska pobíhající po dvorku a v zahradě vůbec netušila že v kuchyni, v patře, je právě špekáčková hostina a dáma, fenka, odpočívající v přízemí, sice cítila (psi mají vysoce vyvinutý čich) špekáčky, ale bohužel pro ni, zůstalo jen u vůně.

Takže ponaučení se nabízí samo. Ti co jsou daleko nemají ani ponětí že se někde něco děje, ti co jsou blíž jen občas něco vycítí. Ale nažerou se jen ti, co jsou přímo u zdroje.

No a napadl mě takový dodatek:

Volit chodíme jen pro to abychom určili ty, kteří se nažerou za nás.

Pepa Streichl

ze zahraničního tisku

Po úspěšném vystoupení na festivalu Echo Blues Alive, 14.3.2008, se v polském časopise „Twój Blues“ (přední polský bluesový magazín), objevila tato recenze, z pera šéfredaktora Andrzeje Matysika. Nechávám v originále, v příštím nočníčku dám cz překlad.

Kolejnym wykonawcą był pochodzący z Ostrawy artysta o fizjonomii pustelnika, Pepa Streichl. To zapomniany trochę, a wielki bard czechosłowackiej (jeszcze) sceny folk-bluesowej. Ciężka choroba na prawie 10 lat wyłączyła go z życia (po przebytym wylewie przez siedem lat był sparaliżowany i pozbawiony mowy) i teraz dopiero wraca na sceny z nagraniem niedawno płytą „Za dvěmi“ (Za drzwiami). Już po kilku

dźwiękach z siedzącym obok mnie redaktorem Chmielewskim zaczęliśmy odczuwać coś w rodzaju potęgującego się potem stanu zahipnotyzowania dźwiękami gitary, harmonijki i glosu Streichla. Cały jego koncert był rodzajem magii i zgodnie uznaliśmy go za nejlepší dotąd akustyczny występ w tej sali, w jakim na przestrzeni kilku już dobrych lat było nam dane uczestniczyć.

jen tak

Digifoták Nikon jsem dostal darem od přítele se slovy: „A foť všechno! Všude kudy půjdeš, cvakej, cvakej, cvakej“. A tak cvakám. Nedávno, v době velkých mrazů, nám opravovali teplovodní potrubí. Tři dny byla v bytě zima, zima, zima. Topení studené.

Fakt! Šáhněte si! FOTO

vesele, jen vesele

Domlouval jsem mailem koncert s paní Ivetou H. v Písku. V pátém (asi) mailu, kde jsme už domlouvali formu smlouvy, přišel dotaz, jak dlouho hraju. Odpověděl jsem: *2x 45 minut* a z legrace přidal, že už hraju 41 let. Odpověď přišla okamžitě: *To je docela dlouho, to už musíte hodně umět!!! Tak pošlu smlouvu.* Inu konečně odměna za stáří.

můj fanda

Patří k osazenstvu Schönthalu. Snad tam má invertární číslo.

ostrava, klub parník, 27. ledna 2009

petr jirus : 70 fláků pro richarda krocicka staršího

Richarda Krocicka staršího jsem osobně nepoznal ale podle vzpomínkového koncertu, k jeho nedožitým sedmdesátinám, se domnívám že to byl úžasný nejen muzikant, ale i nádherný človíček. Vyprodaný (já bych spíše použil novotvar převyprodaný) ostravský klub Parník, ostravská hudební špička v čele s Věrou Špinarovou s kapelou Adama Pavlíka, Buty, Jazz trio Rudy Březiny vytvořené jen pro tento večer a v neposlední řadě písničkář a bluesman Pepa Streichl, byly důkazem jak byl Richard oblíbený. Hned po předání pamětního listu města Ostravy paní Aničce Krocickové, rozpumpovala celý klub Věra Špinarová se svojí kapelou, kterou vede její syn Adam Pavlík. Kdo nebyl přítomen může jen litovat. Dlouhodobý divácký potlesk ve stoje pro Věrku trochu vyvedl z míry následně vystupujícího Pepu Streichla. Proti rockovému projevu předešlé kapely měl opravdu těžkou pozici. Ale po třech písních měl i on diváky na své straně. V jeho půlhodinovém recitálu převládaly bluesové písně

kteřé občas prokládal povídaním. Jeho vyznání, o tom jak závidí Věrce Špinarové onen závěrečný potlesk ve stoje, vyznělo tak upřímně že si tímto milým způsobem vynutil od diváku totéž. Po přestávce nastoupilo Jazzové trio Rudy Březiny a předvedli své velmi kvalitní pojetí jazzových standardů. Závěr patřil kapele Buty. Ty jsem naposledy, koncertně, slyšel a viděl asi před dvěma roky. A i přesto že vlastním i jejich poslední CD „Votom“, byl jsem překvapen kolik nových písní zahráli, zvláště se mi líbila píseň o afghánské matce s názvem „Včil“ (ptal jsem se). Že by se rýsovalo nové album? Závěrečný velmi hutný potlesk patřil nejen Butům ale celému večeru, který svým různorodým hudebním pojetím ukázal rozsah MAESTROVých aktivit. Včera v Deníku vyšel článek o Richardovi z něhož bych použil a trochu upravil název, takže: „Richard opravdu nám chybíš a tento večer patřil Tobě“ (použil jsem s dovolením i foto z archívu Moravskoslezského Deníku)

Petr Jirus

REKLAMA

Coca-Cola

S KOMUNISTY SE NEBAVÍME

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou čl. 7, o svobodě projevu šéfredaktor Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, dopisovatel Petr Jirus, petrjirus@seznam.cz